

მნათობი

საქართველოს
შინაგარეო
აღმართმშობი

პოეტი

მისთვის არ ვმღერ, რომ ვიმღერო
ვით ფრინველმა გარუგანმა;
არა მარტო ტყბილ ხმებისთვის
გამომგზავნა ქვეყნად ცაშა.

მე ცა მნიშნავს და ური მზრდის,
მინიერი ზეციურსა;
ლმურთთან მისთვის ვლაპარაკობ,
რომ წარუძღვე წინა ურსა.

დიდის ღმერთის საკურთხეველის
მისთვის ღვივის ცეცხლი გულში,
რომ ურისა მოძმედ ვიყო
ჭმუნვასა და სიხარულში;

ურის წყლული მაჩნდეს წყლულად,
მეწოდეს მის ტანჯვით სული,
მის ბუღით და უბუღობით
დამედაგოს მტკიცე გული...

მაშინ ციღამ ნაპურნჯალი
თუ აღიმფეთქს გულში ცეცხლსა,
მაშინ ვიმღერ, მხოლოდ მაშინ
მოვსწმუნდ ურსაც ტანჯვის ცრემლსა!

2007

ილია ჭავჭავაძე

3

სულ ერთი ნუთი მადროვი, ჯალათო!

ფანტაზია ვილიოტინის თემაზე, ნარსულისა და
დღევანდელოჯის ბათვალისწინებით

პიესაში გამოყენებულია ციტატები შექსპირის,
ცვეტაევის, ჭოსის, ელიოტის, სიგეძის
ნაწარმოებებიდან.

მოქმედი პირები:

სანდრო

მეზობარი — იმედლოულად პროდიუსერი ან პირიქით, პროდიუსერი და
იმედლოულად მეგობარი

შუხანბი — ამჯერად მენეჯერი, ადრე რეჟისორის თანაშემწე

I დურბალი

II დურბალი

კონსულტანტი

ბიზი, აზი, ბაზი, ზაზა, ნუზუბატი, ოსუსუზანი, ჯუშუბატი — მსახიობები, რომლებიც
ღრღადრო სექტაკლის პერსონაჟებად გვევლინებიან.

მარი — ესეც მსახიობი, სექტაკლის ერთ-ერთი მნიშვნელოვანი პერსონაჟი.

ბახხ — მსახიობი, რომელიც სულ გიტარით დადის.

ბობონა და ბიზი — სანდროს წარმოსახვაში არსებული პერსონაჟები.

ბერმანე — მხოლოდ პერსონაჟი.

რომა — რადისტო.

ბაღმბი და კანკბი — მასობრივ სცენებში მონაწილე მსახიობები.

ცარიელი სცენის შუაგულში, ოდნავ შემღვლებულ,
ეშფოთის მსგავს ფიცარნაგზე დგას თითქმის დამთავრე-
ბული, ნამდვილი ვილიოტინის ასლი. მუშაობით დაღ-
ლილი I დურგალი, ეშფოტის კბეზე ჩამომჯდარი სიგ-
არტს ეწევა. II დურგალი, შალაშინით რანდავს ვილი-
ოტინის კარკასის ერთ-ერთ ბელს. კახა, მსახიობი, რომელიც
ჩაცმულობით კლოუნს გვაგონებს, ვიტარას აღდარუნებს
და რაღაც გაუგებარ სიტყვებს წარმოთქვამს. ნელ-
ნელა გიტარის უაზრო ფლარუნდთან იკვებება მულოდია
და ტექსტუ გარკვევით იხმის, რომელიც სიმღერას წააგავს,
მაგრამ უფრო რეჩიტატივია.

კახა: ფეთქდება მანქანები
მატარებლები
თვითმფრინავები

კათამბეჯენები...
ქრისტიანები
მუსულმანები
იუდეველები
არაბები
ევროპელები
ამერიკელები
აზიელები
პროტესტანტები
კათოლიკები
შიიტები
სუნიტები

ერთმანეთს ზოცავენ...
ერთმანეთს ზოცავენ...
ყანა დიუბარი კი,
სანსონს ევედრებოდა,
— სულ ერთი წუთი,
მარუექ, ჯალათო!...
სულ ერთი წუთიო...

კახა სიმღერას წვევებს, მცირე ხნით ღურგლებს მაჩერდება და შეუმჩველად გადის სცენიდან.

II ღურგალი: კიდევ ერთხელ გაუხეხამს შალაშის გილიოტინის ერთ-ერთ ძელს, შალაშის სახელდახველოდ შეკოწიწებულ ხის მაგიდაზე დადებს, მერე, დიდი, გაკვეთილი პორტფელიდან, პურს, ყველს, არყის ბოთლს და პლასტმასის ჭიქებს ამოიღებს. I ღურგალი სივარეტს აქრობს, დგება და მაგიდას უახლოვდება.

I ღურგალი: ჩამოვა?

II ღურგალი: (არაფს ჭიქებში ასხამს) „ასე მთავრდება ეს წუთისოფელი...“

I ღურგალი: ან იქნებ არ ჩამოვა?!

II ღურგალი: „ასე მთავრდება ეს წუთისოფელი...“

I ღურგალი: თუ არ ჩამოვა...

II ღურგალი: „ასე მთავრდება ეს წუთისოფელი...“

I ღურგალი: თუ არ ჩამოვა, თავს ვილა მოჰკვეთს?!

II ღურგალი: „ასე მთავრდება ეს წუთისოფელი, არა გრიადით, არამედ სლუკუნით!“

I ღურგალი: თუ არ ჩამოვა, მაშინ ხომ შეიძლება მე დამავალონ!..

II ღურგალი: „ამოდი, კინჩ, ამოდი, შე, საბრალო იეზუიტო!“ (ჭიქას მიაწვდის) ამოდი და დალოი!

I ღურგალი: ან იქნებ შენ?! (სულმოუჭვალად გადაკრავს არაყს)

II ღურგალი: „თიხად გარდიქცა კეისარი ყოვლად ძლიერი!“

I ღურგალი: ათი წელი გავიდა მას შემდეგ და თითქოს არაფერი შეცვლილა...

II ღურგალი: აბა... შენ წარმოიდგინე, მართლა ათი წელი გავიდა...

I ღურგალი: რას ვთამაშობდით მაშინ?...

II ღურგალი: „მე ჭკუიდან შემოიღი მხოლოდ მაშინა ვარ, როცა ქარი ჩრდილო-დასავლეთით უბერავს...“

I ღურგალი: არა, რას ამბობ, ჰამლეტს არას... საიდან მოიტანე...

II ღურგალი: „სამხრეთის ქარში კი ბაყაყიყლაპის და ქორს ერთმანეთში კარგად გავარჩევ...“

I ღურგალი: მესაფლავებს ხომ არა?..

II ღურგალი: „სხვა რაღა დარჩა? საუკუნო მშვიდობა მხოლოდ...“

I ღურგალი: (ფიქრობს) ან იქნებ, გილიტნა სტერნსა და როზენკრანცს?

II ღურგალი: საბრალო, საბრალო ჰამლეტი... გაგვიმარჯოს! (სვამს) მაშინ ჩვენ ვთამაშობდით ღურგლებს...

I ღურგალი: ღურგლებს?..

II ღურგალი: ჰო, ღურგლებს... დაგავიწყდა?

I ღურგალი: მგონი გამახსენდა... ჰო, ჰო, გამახსენდა, მაგრამ მაინც ვერაფერი ვერ გავიგე... ახლა რა უნდა ვითამაშოთ?... ჩვენ ნამდვილი ღურგლები ვართ თუ ღურგლებს ვითამაშობთ?

II ღურგალი: თუ არ გაგვაგვდეს, ყველაფერს ავციხსინან — ტაში როდის უნდა დავეუკრათ, როდის უნდა ვიციროთ, როდის ვიტვიროთ და როდის უნდა შევიკურტროშოთ... და, რაც მთავარია, როდის უნდა მოვკვდეთ... (იორიოვლად) „დროთა კაცშირი დაიროღვა...“ (არაფს ასხამს) ერთიც დავლიოთ და ორი იქნება... კიდევ ერთხელ გაგვიმარჯოს!.. (სვამს)

I ღურგალი: გაგვიმარჯოს! (სვამს)

II ღურგალი: (ჩურჩულით) სინნელიდან სინნელეში გადადიოდა, მერე ისევ ახალ სინნელეში... სინნელეში დახეუტებოდა...

I ღურგალი: ვინ?... ვერაფერი გავიგე...

II ღურგალი: (პათეტიურად) „წუხანდელ ღამეს როცა საათმა დაკრა ერთი...“ (იმანჭება) აზრდელი დადის, აზრდელი კომუნიზმისა, ბრძანა კარლ მარქსმა...

I ღურგალი: კარგი რა, გეყოფა, თავს ნუ იგვიანებ... გიგები ისედაც არ გვაკლია, ვერავის გააკვირვებს.

II ღურგალი: „ჰამლეტ, მე ვარ სული მამიშენისა...“ (ციხის) ცხრა სიცოცხლე შეეწირა მამამისის ერთ სიცოცხლეს...

I ღურგალი: (თითებზე ითვლის) პოლონიუსი, გილდესტერნი, როზენკრანცი, ოფელია, ლაერტი, გერტრუდა, კლავდიუსი, ჰამლეტი... ცხრა თუ რვა?

II ღურგალი: იყოს რვა, მერე რა... „მოსმენამდის კი მოეჭხადე შურისძიებად“... ოჰ, ეს შურისძიება, სამართლიანობით შენიღბული შურისძიება... სისხლიანი სასაკლავო მეხუთე მოქმედებაში სხვა არა არის რა... მიდი, დასხი... ერთიც დავლიოთ და მოვრჩეთ, თორემ დავეთვრებით და ბასტა! ამ სამუშაოსაც დავეკარგეთ.

I ღურგალი: (ღანაზით) მეტი აღარც არის... (ასხამს არაყს) მართლა დღესვე გადავიხდიან?

II ღურგალი: (სვამს) გადავიხდიან, თუ არ გადავიხდიან... საკითხავი აი ეს არის...

I ღურგალი: სამი სახარება შეგვეწიოს!..

(სემა) არაივს არ ედარდება, შიმშილით ამოგვხვდება სული თუ არა!..

II დურგალი: (უახლოვდება გილიოტინას, შეკურებს) მომწონს, მართლა კარგად გვიმუშავია. ბატონ გილიოტინას ჩვენი მხედრული საღამო!

II დურგალი სმენაზე დგება და მღერის „მარსელიონას“, სიმღერას I დურგალიც უერთდება. ორივენი აღფრთოვანებული შეკურებენ გილიოტინას. მოულოდნელად I დურგალი ხიმღერას შეწყვეტს.

I დურგალი: (შეშოთებული) თუ არ ჩამოვა, თავს ვილა მოკვეთს?!

II დურგალი: (დაინახავს მთქნ მომაველ, ჰალარა, უსინათლო კაცს. ეს კონსულტანტია) ჩჩჩ!..

I დურგალი: თუ არ ჩამოვა, მაშინ ხომ შეიძლება მე დამავალონ!..

II დურგალი: (ტუზზე თითს მიიღებს) ჩჩჩ!

I დურგალი: ან იქნებ... (ისიც შეამჩნევს მთქნ მომაველ კონსულტანტს)

II დურგალი: „საბრალო იორიკ!“

კონსულტანტი, ფრთხილად, ჯოხის კაკნით მიკვლევს ვახს გილიოტინისკენ, მაგრამ მაინც წამოსდებს წიხს რაღაცას და დიდი გაჭირვებით ახერხებს წრას-წეროვან შენარჩუნებას. I დურგალი ფიცარნაგიდან ჩამოხტება და ხელს შეაშველებს.

I დურგალი: ფრთხილად, ბატონო!.. აქ, ისეთი არეულობაა, რომ...

კონსულტანტი: რომ თვალხილულსაც აერევა ვზა-კვალი, არა?

I დურგალი: დიას!

კონსულტანტი: თანაგრძნობა, ადამიანის ყველაზე საუკეთესო თვისებაა... ვგრძნობ, რომ საქმე კარგად მიდის!

I დურგალი: თითქმის დაეამთავრეთ... ზედა ძელსაც მივაჭვებთ და მზად იქნება, ნამდვილისაგან ვერ გაარჩევთ.

კონსულტანტი: კეთილი, კეთილი... აბა, ენახოთ!

I დურგალი კონსულტანტს ეხმარება ემაოტრზე ამოსვლაში.

I დურგალი: მარცხნივ წამოდით... კარგად მოიკიდეთ ხელი... აქ საფეხურებია, შეიძლება საფეხურია.

კონსულტანტი: ვიცი, ვიცი, გეთაყვა... (I დურგალის დახმარებით უახლოვდება ვერტკალურად აღმართულ ძელებს და ისე აღერხიანად უსვამს ხელს, გვერება საფეხურ ქალს ეფერება) ყოჩაღ, მშვენიერად გვიმუშავიათ!.. ოღონდ... (ძელებს შუა დგება და ხელს გამლის) ოღონდ, ძელები ოდნავ გადახრილია... (ხელს ასწევს და სწრაფად დაიჭვებს) ასე არ იფარებს, დანა ვარდნის დროს სისწრაფეს დაკარგავს, თანაც შეიძლება კისერს ასცდეს.

I დურგალი: (ძელებს უყურებს) მერწმუნეთ, რომ სწორია!

კონსულტანტი: მოდი, გეთაყვა, ნუ ვიღაცებო! როცა უნდა დამეჯერებინა, ხომ დაეჯერეთ?... ხომ წამოვედი მარცხნივ?... წამოვედი, იმიტომ რომ, მაშინ ვერაფერს ვხედავდი, ამგერად კი ვხედავ, და თქვენ, ვალდებული ხართ, დამეჯეროთ! ძელები გადახრილია და უნდა გაასწოროთ!

I დურგალი: მაგრამ, თქვენ ხომ...

კონსულტანტი: ნუ გერიღებათ, მითხართ რომ ბრმა ვარ.

I დურგალი: დიას!

კონსულტანტი: დიას, ბრმა ვარ, ასპროცენტანი ბრმა!

I დურგალი: მაშინ, მაპატიეთ და...

კონსულტანტი: ბრმა ვარ, მაგრამ ახლა ვხედავ! არა გვერათ, არა?

I დურგალი: (დაბნეული) გვეკერა, როგორ არა, ოღონდ...

კონსულტანტი: ყური მიგდეთ, ბუთოპოვენი გაეგონიათ?

I დურგალი: როგორ არა, დურგლები რომ ვართ, განა იმიტომ... ჩვენ ხომ ადრე...

კონსულტანტი: მაპატიეთ, გეთაყვა!.. მაშინ ისიც გვეკვიდნებათ, რომ დაყრუვდა. ხომ ასეა?

I დურგალი: დიას!

კონსულტანტი: დაყრუვდა და მაინც ესმოდა!.. არაფერი არ ესმოდა, მაგრამ მაინც ესმოდა! (ლიღინებს მულოდიას ბუთოპოვენის მეცხრე სიმფონიდან) უღიადეს ბუთოპოვენს ესმოდა უღიადესი მეცხრე სიმფონია!.. ვერაფერს მიხვდით?

I დურგალი: ვერა.

კონსულტანტი: რაა აქ მისახვედრი... მე, ჩემო მეგობრებო, ჩემს საქმეში ბუთოპოვენი ვიყავი! ბუთოპოვენივით დიდი!.. ამიტომაც დამეჯერეთ!.. აბა, თქვენი იმედი მაქვს, ბატონებო, დარწმუნებული ვარ, ჩემს შენიშვნას გაითვალისწინებთ! და კიდევ ერთი რამ დაიმახსოვრეთ, „ჭუმშარიტი სიცარიელე ელის ყველას, ვინც ქარს მოქსოვს!“

კონსულტანტი ღიღინებს მულოდიას მეცხრე სიმფონიდან, დაუხმარებლად ჩამოდის ფიცარნაგიდან და ჯოხის კაკნით ვაღის გაკვირებული დურგლები ერთმანეთს შეაჯერებს.

I დურგალი: რა ვქნათ?

II დურგალი: ერთ გამოცანას გეტყვი და აბა, თუ გამოიწინებ?

I დურგალი: მიდი.

II დურგალი: თხამ შეჭამა ვენახი, წვერსა და უღაშს იპარსავს ქალი...

I დურგალი: რა და... რა და...

II დურგალი: ტყუილა წვალობ, ვერ გამოიციან... მეც არ ვიცი, ისე ენახე მომადგა.

I დურგალი: გაეასწოროთ?

II დურგალი: ყველაფერი საწყის წერტილს უბრუნდება და მეორდება, მეორდება... ეკ, ჩემო

კარგო, რას იხამ, ასე ყოფილა დასაბამიდან დასა-
ბამამდე... გაიძვერები თამამობენ პატიოსნებს,
ლარები მამაკებს, ჭიადლებს თავი გოლიათებად
წარმოუდგენიათ... ენაბლები, ქონდრისკაცები,
ღრანჭმოქცეულები ვითომ ჭეშმარიტებას და-
ღაღებენ... სინამდვილეში კი ჭევესკელიდან ამომ-
ვრალი ბოროტი აწრდილები არიან... გვარცხლ-
ბეკები კი ცარიელია, ცარიელი!.. „დაჭრილ ირემს
ცრემლები სდის, ნუკრი ცქრიალებს, რა უეფოთ,
რომ ეს ქვეყანა ასე ტრიალებს...“

I დურგალი: დაანებე რა თავი ამ საბრალო
ჰამლეტს, რას ჩააცვიდი?!

II დურგალი: ჰო, კარგი, კარგი! (თავისთვის
ბურტყენებს) დაენებით თავი ჰამლეტს... გადა-
ხრილია... გადახრილი... იყოს გადახრილი! (მთე-
ლი ძალით ურტყამს ჩაქუნს ერთ-ერთ ძულს) ეპ, რაც
იყოს, იყოს, მოდი გავასწოროთ!

I დურგალი: ბატონი ბრძანდები, ნება თქვენია!
დურგლები მუშაობას განაგრძობენ. სცენაზე ნელ-
ნელა შეშლიან მსახიობები. იწყება ჩვეულებრივი წინა-
სარეპტიციო კაზისი - ვიღაცა ტექსტს იმეორებს, ვიღა-
ცა ხმას ავარჯიშებს, ზოგი ტანსაცმელს ირგებს, ერთ-
ერთი ტორეადორის მოძრაობის იმიტაციას აკეთებს, სი-
ცილი, შეშხილები: „ტორო! ტორო!“. მსახიობებს შორისაა
კახაც, თავისი ვარუყველი ვიტარით. უშანგი სცენას
ათვალიერებს, მერე დურგლებისკენ მიემართება.

უშანგი: ჩქარა დაამთავრებთ?

II დურგალი: პა და პა...

უშანგი: თქვენი ჭირიმე, დროზე მორჩით,
თორემ, ან მე მომკლავენ, და ან, თქვენ!

II დურგალი: არის, კაპიტანო!

მსახიობთა ერთი ჯგუფი იწყებს სიმღერას.

უშანგი: კარვით რა, რა დროს სიმღერა!
მოეშადათ!

გივი: (უშანგის უახლოვებას) ტორო!.. ტორო!..
უშანგის ჭირიმე!.. ტორო!.. ტორო!.. უშანგი ბა-
ტონო, როგორ ფიქრობ, ძნელია ერთი დარტყმით
ხარის მოკვლა?

უშანგი: თუ კაცი ხარ, გივი, მოეშადა რა.

გივი: დღეს რეპეტიციას ვერ გავივლი, გუნე-
ბა-განწყობილებზე არა ვარ!.. დღეს ხარის მოკე-
ლის ხასიათზე ვარ... ხარის ან შენი იყავი რა
ხარი!.. ტორო, უშანგი, ტორო!

უშანგი: შეშეშევი რა, თუ ძმა ხარ!

გივი: რაშინა იცი საქმე, ჯერ თვალი თვალში
უნდა გავუყარო ხარს, მერე, უნდა გავუღიმო, უნდა
დააჯერო, უნდა აფიქრებინო, დამნდობსო და როცა
დაგენდობა, ე, სწორედ მაშინ უნდა შეღიპო!
(ხარხარებს)

კახა: (გივის გასავიწყად) ბოკასა აღამიანებს
ჭამდა!

გივი: არ გამაგიცო! (წაშთი შეწვეტილ ხარხარს
განაგრძობს)

კახა: (რაც შეიძლება ხმამაღლა, ცილიტოს იქ მე-
ოფთა ურადლების მიქცევას)

ველაფერი არეულ-დარეულია
სოლომი

სეპარატიზმი

ომი

სისხლი

სიძულვილი

სიძულვილი!..

პროლეტკულტელები

ფალანგისტები

წითელ ქმერები

წითელი რაზმელები

წითელი ბრიგადები

ხუნვეიბინები

ხუნვეიბინები

ხუნვეიბინები

ლუ ში კუნს

პიანისტო იყო ასეთი

დიდი პიანისტო

ხუნვეიბინებმა

თითები მოამტკრიეს

მძიმე უროთი

დაუჩქქვეს

ვევლა ფალანგა!..

სიძულვილი

მხოლოდ სიძულვილი

სხვა არაფერი!..

იყო დრო...

იყო დრო...

კახას ურადლებას არაფერ არ აქცევს. ვველა თავის
საქმითა დაკავებული. სავარძლიდან ზმორებ-ზმორებით
დგებიან ანი და ბანი. ისინი ერთი ასაკისანი არიან და
გარეგნობითაც გვანან ერთმანეთს. მათ გილდენსტერნ-
ისა და როზენკრანსის კოსტუმები აკეთათ.

გივი: (მათ დანახვაზე სიცოცხლე ძლივს იკავეს)
ანი და ბანის გაუ... მარ... გაუმარ... ჯოს!.. თუმ-
ცა... ბოლიში, გილდენსტერნსა და როზენკრანსს,
ჩვენი ხალაში... (იციანს)

ანი და ბანი გილოტიანას მაჩერდებიან და ცნობის-
მიყვარების დასაკმაყოფილებლად დურგლებისკენ მი-
ემართებიან.

ანი: რას აკეთებთ, ძმებო?

II დურგალი: ვერ ხედავთ?

ბანი: ბრძენი კი არა ვართ, ვხედავთ, მაგრამ
ვერ ვხედავთ.

I დურგალი: (ცალყადა) გილოტიანას!

ანი: გილოტიანა რად გენინდა?

I დურგალი: ახალი დაკვეთაა.

ბანი: არ გადაშრიო!

I დურგალი: დღევანდელი რეპეტიციისთვის
შხად უნდა იყოსო!.. მთელი ღამე ვეშაობთ.

აჩი: აღარაფერი აღარ მესმის... (ცდილობს საუბარში ღურგლების ჩაორევას) ასეთი ფორმალ-იზმი, გავიგია? რა შუაშია, გილიოტინა?!. თვითმ-ფრინავის გამტაცებლები ხომ დახვრიტეს, ასე არაა?

ბაჩი: დახვრიტეს, აბა რა! (აღშოთებული) ძაღ-ლი პატრონს ვეღარა სცნობს!.. გამაგებინეთ, რომელ საუკუნეში ხდება მოქმედება?!

ღურგლები მთ ყურადღებს არ აქცევენ და შუშობას განაგრძობენ.

აჩი: ასეა, ჩემო კარგო, ყველაფრის უფლებას რომ მისცემ ხალხს!..

ბაჩი: არა, აქ სხვაგანაა დამარხული ძაღლის თავი!..

აჩი და ბაჩი შორდებიან გილიოტინას და ავანსცენი-სკენ მოეპარებიან.

უშანგი: (შეაშინეებს მათ შურსაბამო ჩაცმულობას) გამაგიჟებთ, ხალხო, ეს რა გაცვიათ?

აჩი: რაც გვეცვა, ის გვაცვია!

ბაჩი: ამას ჩვენ გვეკითხები?

უშანგი: აბა, ვის ვკითხო?

აჩი: (აღშოთებული) ხელავ, ჩვენ გვეკითხება!

უშანგი: გამაგებინეთ, რა ხდება?

ბაჩი: (აჩიზე მეტად აღშოთებული) ასეა, ბა-ტრონი, წესრიგი რომ მოიშლება, ადრე, ვინ გაბე-დავდა ამას!

უშანგი: რას?

ბაჩი: რასა და იმას!

აჩი: წუხანდელი ღამე აქ გაეატარეთ!

ბაჩი: საეარბელში გვეძინა!

უშანგი: რატომ?

აჩი: აბა, შინ ასე ხომ არ წაივლიდით?

ბაჩი: გიყბი ვეგონებოლი!

უშანგი: თქვენ რა, მართლა ვაგვილით?

აჩი: ვაგეს მოგცემ მე შენ!.. უფრე ერთი!

ბაჩი: (შეუპარით) ოპ, ერთი ძველი ღრო იყოს!

ზაზა: (ხმას ავარჯიშებს) ააა... ააა... ლ... ლ... ლომი... ლომი... ლ... (აჩის და ბაჩის) კარგად ვლერს?

აჩი: შეგვეშვი, თუ ძმა ხარ!

ზაზა: ვერ იპოვეთ?

ბაჩი: ამ საიეთში რამეს იპოვინა?!

უშანგი: გამაგებინეთ, რა ხდება?

აჩი: ტანსაცმელი მოგვპარეს.

უშანგი: როდის?

ბაჩი: წუხელ, სექტაკლის დროს.

უშანგი: ალბათ ვინმემ იხურა, ვის სჭირდე-

ბა თქვენი ტანსაცმელი!

ბაჩი: იხურა არა ის!.. უპ, მაგათი!

უშანგი: კარგად მობებნეთ?

აჩი: არსად არ არის!

ბაჩი: წაივლით, აჩი!.. ამ ამბის ასე დატოვება

არ შეიძლება! ხომ წამოხვალ?

აჩი: აბა რა, ბაჩი!.. გასარკვევს... გაარკვევენ სადაც ჯერ არს!

ბაჩი: წაივლით, ძაღლის თავი სხვაგანაა დამ-არხული!

აჩი: წაველით!

აჩი და ბაჩი გადიან.

ზაზა: (უშანგის) მაგათ წუხელ ისე შეუბერეს, ტანსაცმელი კი არა, თავი რომ არ დაკარგეს, ისაა გასაკვირი. ვილდენსტერნისა და როზენკრანცის ნაცვლად, ერთმანეთს ჰამლეტსა და ოფელიას ეძახდნენ. (ზაზა კვლავ ხმის სავარჯიშობს უარუნ-დება.) ლ... ლ... ლომი... სამშობლო... სამშობლო... ხომ კარგად ვლერს?

უშანგი: ჰო, მშენიერია! სამშობლო ლომზე უკეთესად გამოვლის! (ღლებს მკროფონს) მოემზა-დეთ რეპეტიციისათვის!

სცენის მუშები გილიოტინას სიღრმეში გააგორებენ.

უშანგი: (მკროფონში) ჩართეთ მარცხენა პრო-ექტორები! მესამე და მეოთხე გამორთეთ!

იცილება განათება. ახლა მხოლოდ გილიოტინის კონტურები მოჩანს. მსახიობები ტოვებენ სცენას. ნუ-ზარი რუსუდანს შეაჩერებს.

ნუგზარი: რუსიკო, მოდი ტექსტი გავიმეო-როთ...

რუსუდანი: შეიძლება დღეს ისევე ახალი ტექსტი მოიტანოს!

ნუგზარი: მაგრად აუშვა რა მაგ ხანდრომ, ვაგიცა, ყოველდღე ახალი ტექსტი მოაქვს... უკვე არ ვიცი, რას ვთამაშობ, ყველაფერი ამერია.

რუსუდანი: ცოტა უნდა დალიო.

ნუგზარი: რა შუაშია დაღვეა?!

რუსუდანი: არ იცი, რა შუაშია?

ნუგზარი: ჰო, შენც მართალი ხარ!.. არადა, როგორ გინდა გაუძლო ცთუნებას... გუშინ ისეთ პურმარღვზე ვიყავი... რა გინდა, სულო და გულო, რომ არ იყო. ახერხებს ხალხი ცხოვრებას! აბა, ჩვენსავით ამ იდიოტურ ტექსტებს კი არ უკირ-კიტებენ.

რუსუდანი: (ტექსტში იხელება. ინდიფერენტუ-ლად) არ დაიწყებ?

ნუგზარი: კარგი დაიწყეთ. (ტექსტს კითხუ-ლობს) მეგონა ჩემს წასაცვანად მოვიდნენ.

რუსუდანი: ნუ გეშინია, ისინი არ მოვლენ.

ნუგზარი: (კითხულობს) მეშინია!.. არა!.. არა!.. არ მინდა!..

რუსუდანი: ნუ გეშინია, ისინი არ მოვლენ, ისინი მხოლოდ გაშინებენ... (ტექსტში იხელება) შე მეგონა, რომ შევიწყალებენ.

ნუგზარი: რა შუაშია შეწყალება? შენც ახ-ალი ტექსტი გაქვს?

რუსუდანი: ვერ ხელავ?

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

ნუგზარი: არა, ძმაო, თავი დამანებეთ! მე, ამის მთამაშებელი არა ვარ... სულ სხვა რამით დავიწყეთ და სად მივდივართ?! არა, აუტკივარ თავს ვერ ავიტყიქე!.. (განაგრძობს კოხხვას. აშკარად იგრძნობა, რომ ამ ტექსტს პირველად კოხხულობს) არ ვარგა, როდესაც სიკვდილის წინ დანამაშულს გრძნობ... მთელი ჩემი ცხოვრება, თავს დანამაშვად ვგრძნობ, დანამაშულია რომ ვცოცხლობდი, რომ ვსუნთქავდი, რომ დავიბადე!.. ღმერთო ჩემო, არადა არაფერი დამიშვებია... დამესიზმრა, თითქოს, მე და შენ, თეთრი გემის საცეკვაო დარბაზში ვცეკვავდით... არაფერი მესმის... ცეკვა ხომ არ ამოუღია?

რუსუდანი: მე მგონი, არა...

ნუგზარი: მაშინ ვიცეკვით... რომა, თუ ძმა ხარ, ცეკვა ჩავვირთე!

რომა: (რადისტის ჯიხურიდან) ახლავე!

ნუგზარი: (ხელს კიდებს რუსუდანს) ისე, ხუმრობა იქით იყოს და, ბოლო დროს ძალიან გალამაზდი... მგონი მომწონხარ!.. არა, ადრეც ლამაზი იყავი, მაგრამ, მე ვიყავი ბრმა!

რუსუდანი: (ხელს ვააშუბინებს) დაავიანე, ჩემო კარგო, დაავიანე.

ნუგზარი: სჯობს გვიან, ვიდრე არასდროს... შეიწყალეთ ბრმა, რომელსაც თვალები აეხილა... (კვლავ კიდებს ხელს) რომა, რაღას უცდი!

რომა: (რადისტის ჯიხურიდან) ეა, ფირი ხომ უნდა გადავახვიო!

დინამიკებიდან ისმის ღოღ-გარშონის ხმა.

ნუგზარი: ფუი, შერი! ეგ არა!.. ტანგო!

რომა: (თავს გამოყოფს რადისტის ჯიხურიდან) მე ბალადური მეგონა... ტანგო ჯერ არ არის მზად!

ნუგზარი: მაინც ვიცეკვით მტრის ჯიხანზე! ნუგზარი წელზე მოხვევს ხელს რუსუდანს და ღლინებს ტანგოს მელიდიას, რუსუდანი აღარ ეწინააღმდეგება, აქვება სიმღერაში და ასე ჩახუტებული, საკუთარი აკომპანიმენტის თანხლებით ცეკავენ. მათ იდილას არღვევს სცენაზე შემოვარდნილი უშანგი.

უშანგი: ბატონი სანდრო მოდიხ!.. მოვეშხადლოთ!.. მოვეშხადლოთ! (იღებს მაკაროფონს) უკრადლება, ვიწყებთ რეპეტაციას! ვიწყებთ რეპეტაციას!

შემოდის სანდრო, მას მოჰყვება მეგობარი. ის რაღაცის თქმას აპირებს, მაგრამ სანდრო არ აცდის.

სანდრო: უშანგი!

უშანგი: გისმენთ, ბატონო სანდრო!

სანდრო: ზაზა და გივი მომიყვანე!

უშანგი: ახლავე, ბატონო სანდრო! (გადის) მეგობარს კვლავ უნდა რაღაცის თქმა, მაგრამ უშანგის გასვლისთანავე შემოდის მარი და ჯუშბერი. მარი სანდროსკენ მიდის. ჯუშბერი შორიახლოს ჩერდება.

მარი: სანდრო!

სანდრო: (ამოიხრებს) გისმენ

მარი: სულ ერთი წუთი დამითმე.

სანდრო: (ჩანს, რომ ეს საუბარი არ ხამოუნებს) გისმენ!

მარი: (უპირს ლაპარაკი) შენ ხომ იცი, რას ნიშნავს ჩემთვის ეს როლი... მთელი ჩემი ცხოვრება, ასეთ როლზე ვოცნებობდი...

სანდრო: მერე?..

მარი: ბევრი ვიწვალე... მგონი გამოვასწორე გამოთქმა...

სანდრო: დაიწყე.

მარი: (ოდნავი პათოსით) „შუადამეს ქრება სათელი და მე მოკვდები გათენებამდე, ო, ღმერთო...“

სანდრო: (აწყვეტინებს) აბა, გულზე ხელი მიდე! დახეული მარი გულზე უხერხულად იღებს ხელს.

მარი: ასე?

ანდრო: არა, ასე არა... აბა, გაშალე! ახლა ისევ გულთან მიიტანე!..

მარი ხელს გაშლის, მერე ისევ გულთან მიიტანს. ფიქრებში წაასული სანდრო მას არ უყურებს.

მარი: დამცინე?

სანდრო: (ფიქრებიდან გამოურკვევა) გისმენ, განაგრძე!.. (მკაცრად) გისმენ!

მარი: (აღუღებული, ტირილნარევი ხმით) რატომ დამცინი, რატომ?

სანდრო: (შერბილებული ტონით) მაპატიე, მარი, ვენაცვალე, არ დავცინი... მაგრამ მართო გამოთქმაში არ არის საქმე... დაწინარდი და დაიწყე!

მარი: არ შემიძლია... აღარ შემიძლია!..

სანდრო: (კვლავ მკაცრად) კარგი, გვეოფა!.. დაიწყე!

მარი: თუ შეიძლება მთელ ეპიზოდს გაჩვენებთ. სანდრო: კარგი, ბატონო.

მარი: ჯუშბერ, ხომ მომეხმარები?

ჯუშბერი: მზად ვარ, გეშხაზუროთ!

მარი: მუსიკით!

სანდრო: იყოს მუსიკით... რომა, მარის ეპიზოდის მუსიკა მოაშხადე!

რომა: (ჯიხურიდან) ახლავე.

ჯუშბერი: დავიწყეთ?..

სანდრო: რომა!

რომა: (ჯიხურიდან) ფირი მზადაა.

სანდრო: დაიწყეთ!

ჯუშბერი: (პერს ჩახსუნთქავს) დავიწყეთ!

ამ დროს შემოდის გივი.

გივი: მეძახდით, ბატონო სანდრო?

სანდრო: ძო, მანდ იდექი, არ წახვიდე!

ჯუშბერი: დავიწყეთ! (მთელი სერიოზულობით უშხადება, მაგრამ მოქმედების დაწყებამდე, გივი მოულოდნელად ახარხარდება. ნირწამზდარი ჯუშბერი გივის

მუხრანდება) შენ რატომ იცინი?! აქ მე უნდა გავიცინო!

გეთი: (ძლივს აღწევს თავს სიცილის შემოტევას) ბოდიში, მაპატიეთ, ბატონო, მაპატიეთ...

ჯუმბერი: დავიწყეთ! (სარკასტულად იცინის)

მარი: (სიცილის ფრხვ, შემდეგ მუსიკა) „შუღამებს ქრება სანიული და მე მოვეკლები გაითენებამდე, ო, ღმერთო, მხოლოდ ამას გვევდრები, იქნებ როგორმე გამაძლებინო მზის ამოსვლამდე!“

ჯუმბერი კვლავ იცინის.

„ვერაინ ვერ ამჩნევს, რომ უკვე წელიწადია, რაც მე, სადაც არ უნდა ვიყო, ყველგან დავეუბებ კაუჭს“.

ღინამიკებიდან ისმის ლურსმნის მიჭვლევის ხმა.

ჯუმბერი: (სერიოზულად, შთაგონებით) მე არ მიმიჭვლებია ლურსმანი!.. არა!.. თავი დამანებე, რა გინდა ჩემგან, რა?! გეთი ხარ, გეთი! აბა, რუსეთში რა მინდოდა?! მაშინ აქ ემსახურობდი! მოწმეები მყავს! გეფიცები, არც ვალაქტიონისთვის მიკრია ხელი, ყველამ იცის, რომ თვითონ გადმოხტა, თვითონ! ცოცხალი პოეტი თვლითაც არ მი-ნახავს!.. შენ რა შარზე ხარ! ვინ? ლორკა?! არც კი გამიგონია... მე უბრალო კაცი ვიყავი, უბრალო! ჭანჭიკი!.. მერე რა, რომ იქ ვმუშაობდი... კარგი რა, ნუ ჩამაცხვდი... ჰო, ერთხელ! მხოლოდ ერთხელ!.. ახლა, რა გინდათ ჩემგან? რატომ დამიბარეთ?! რატომ?! მე შეილიშვილე-ბი მყავს, შეილიშვილები! იმათაც გინდათ ვააგე-ბინოთ?! ესა თქვენი ადამიანობა, ესა თქვენი ჰუმანიზმი?! მაინც არ დაგეჯერებენ, არა! იმიტომ რომ, ახლა, მე, კეთილი პაპა ვარ! კეთილი პაპა!.. (იცინის) ბაბუ!

პაუზა.

სანდრო: (თავისთვის) „სადაც არ უნდა გაიხე-ლო - ეველი აღმართულა, ხათიაც არ უნდა გაიხელო - ლულა მოგჩერებია...“

მეგობარი: რა?

სანდრო: არაფერი.

რომა: (ჯიხურიდან თავს გამოჰყოფს) ბატონო სანდრო, გილიოტინის დანის ვარდნის ხმა გავა-კეთე, ნამდვილი კანფეტია, მოისმენ?

სანდრო: მერე, რომა... რეპეტციის შემდეგ, ფიჭვბუში წასული სანდრო გილიოტინის სილუეტს მაჩვენებს. მარი რაღაცის თქმას აძიებს, მაგრამ მე-გობარი ამის საშუალებას არ აძლევს და თვითონ ცდი-ლობს სანდროს ყურადღების მიქცევას.

მეგობარი: სანდრო, ყური დამიძველ!.. მე ხომ ვარ შენი მეგობარი?... (სანდრო არ პასუხობს) მითხ-არი, ეჭვი ხომ არ გეპარება?... (მაუხედავად იმისა, რომ სანდრო კვლავ არ პასუხობს, მაინც განაგრძობს. მისი ტონი უფრო და უფრო მენტორული ხდება) ყო-ველ შემთხვევაში, მე არ მეპარება ეჭვი, რომ შენი

მეგობარი ვარ, თანაც არ დაგეიწყდეს, რომ პროლი-უსერიც ვარ და ამიტომაც ორმაგად გაღიჟღავნებული ვარ ვითხრა - ასე არაფერი გამოგვა: ყველაფერი აირია, ყველაფერს ართულებს!.. ბოლოს და ბო-ლოს, ვისთვის მუშაობ, ვილადაც ხომ უნდა გაი-გოს!.. რად გინდა ასეთი რთული სიმბოლოები... ბრმა, რომელიც გილიოტინის გარდა ვერაფერს ხედავს!.. მერე, ჩემი აზრით, მკრეხელობაა ბე-თხოვენთან მისი შედარება! აქ კიდევ, ცვეტაევა... რაღა ღროს ცვეტაევა! მართალია, ეს თემა ძალიან ტყეაღია, სიკვდილი, სიცოცხლე... მარადიული თემებია, მაგრამ ზომიერებაა საჭირო, ზომიერება! ეკლექტიზმში ვარდები, ჩემო კარგო... არა, რა თქმა უნდა, პაროლია ახასიათებს ეკლექტიზმში, მაგრამ რასაც შენ აკეთებ, უკვე პაროლია არ არის! აუტყვიარ თავს იტყობს!.. ეს ტრაგიკო-მიკურ ფანტასმაგორიას მიაგავს!.. თუმცა პი-რადად მე, ვერაფრითარ კავშირს ვერ ვხედავ... ასე რომ, თუ შენს მეგობრად მთელი, დამჯერე, არავის სჭირდება ზედმეტი გართულებები, ამ ჩვენს ისე-დაც გართულებულ ცხოვრებაში!

ფიჭვბუში ჩამირული სანდრო მეგობრის ამ მონო-ლოგს არავითარ ფრაგმენტს არ აქცევს. მისი მზერა კვლავ გილიოტინისკენა მიპყრობილი. შორიდან ისმის როსინის „ქურდი კაქკაქის“ უფრტურა. მუსიკის აღ-მოცენებისთანავე გილიოტინა ბურუსით იფარება. მის აფილზე, მოლანდუბასავით გამოჩნდება თეთრებით შე-მოსილი გოგონას სილუეტი. როსინის მუსიკა თანდათან მიუღ სიერცეს ავსებს და ამავდროულად გოგონას სი-ლუეტს ხორციელ სახეს იღებს.

გოგონა: მიაპობს გემი ზღვის ტალღებს...

ღვინისფერი ზღვის ტალღებს...

ნეტა სად მიდის?..

სად მივდივართ?!

ოცნების გემი!..

თავისუფლების გემი!..

ჩვენი თეთრაფრიანი ზომადლი!..

სანდროს გოგონა ავანსცენისკენ მოჰყავს.

სანდრო: (თავისთვის) თავისუფლების გემი!..

თავისუფლების გემი!.. თეთრაფრიანი ზომადლი! ღინამიკებიდან ისმის საქნის კარის დაკეტვის ხმები - ერთი, ორი, სამი... მრავალი.

გოგონა: უიმელობისა და სიმარტოვისაგან გა-თანგულ ჩვენს სულში ნელა ღვივდებოდა სულ მცირე, პაწაწინა სიხარულის მომცემი თესლი. ახლა უკვე აღარ ვეამინებდა ქარი, აღარ წარ-მოგვედგინა თავი ბუმბულივით მუსუბუნ არსებად, პირიქით, სურვილი გავიწინდა, დავთანხმებოდით ქარს, შეგვესრულებინა მისი თხონა, წაფყოლოდით სამოგზაუროდ და მასთან ერთად შეგვეგრძნოთ თავისუფალი ნავარდით გამოწვეული სიხარუ-ლი. ეს რაა, იმდენად გათავებელა ჩვენი მიმწვლილი გონება, რომ იქ, კიდევ ერთი, ახლა უკვე უახრო,

მაგრამ მამინ იმედის მომცემი აზრი ჩაისხა: იქნებ როდისმე მაინც ახლენილიყო ჩვენი ურჩი ოცნება... ურჩი ოცნება... ის, ხშირად გვჭულდა, გვჭულდა, რადგან გვაფორიაქებდა, მოხვენებას გვიკარგავდა, არ გვაძლევდა საშუალებას დაემტკბარიყოთ იმით, რაც გვეკონდა, რაც გავაწინდა, რასაც გვაძლევდნენ გვჭულდა, მაგრამ ვერ ვიცილებდით, მაინც ეუფრთხილდებოდით, რადგან მისი არსებობა ისევე იყო საჭირო ჩვენთვის, როგორც თევზისთვის წყალი და თუ არ მოეუფრთხილდებოდით, უწყლო თევზებად გადაქცევილიყავით, შემდეგ ვიღაცა მზეზე გამოგვავსობდა, მარილს წაგვავსოდა და კასრში ჩაგვტენიდა...

სიღრმედ გოგონასკენ მომართება ბიჭი. სანამ ის გოგონას მიახლოვდება, ზემოდან ჩამოშვება გი-სოსებანი ჩარჩო და მათ შორის როგორც დაუზღვეველი ზღუდე ისე აღმართება.

გოგონა: ჩვენი ურჩი ოცნება... ჩვენი გემი... თეთრი გემი... ჩვენი თეთრაფრიანი ზომადლი... და ახლაც, როდესაც უკვე გაიბზარა ღმერთისაგან ბოძებული ჩვენი ზარი, ახლაც მტყვრა, რომ მოვა თეთრი გემი და წაგვიყვანს შორს... შორს... ღვინისფერ ზღვაში... მე და შენ!.. შენ და მე!..

ბიჭი: გემი დამეხიზმრა, თეთრაფრიანი გემი... ღმერთო, რა ღამაში იყო! რა ღამაში!.. ისეთი ღამაში, რომ ვიტყვი... მაგრამ უცერად ქარმა დაუბერა, აზვიროდნენ ტალღები და გემი, ჩემი გემი ჩაიკარგა ამღვრულად, აქაფებულ, ქუუჭიან ტალღებში... სიზმრიდან დამეკარგა... რაღა ვქნა ახლა?! „სადაც არ უნდა გაიხედო — კედელი აღმართულა, საითაც არ უნდა გაიხედო — ღულა მოგჩერება!“

გოგონა: ნუ გეშინია... მოვა, აუცილებლად მოვა თეთრი გემი!.. ისინი შეგიწყალებენ, აუცილებლად შეგიწყალებენ!..

ბიჭი: მეშინია!.. მეშინია!..

გოგონა: მე შესძოდა მისი ხმა, მისი ფიჭვები დაუბრკოლებლად აღწევდა ჩემამდე! ო, როგორ ეშინოდა! ღმერთო, როგორ ეშინოდა!

ბიჭი: მე, ჰამლეტი უნდა მეთამაშა... მე, ვოცნებობდი ჰამლეტზე!.. დანია საპყრობილეა... არა, არა, დანია არა! ჩემი ქვეყანაა საპყრობილე!.. ღმერთო, არ მეგონა თუ სიკვდილს მომიხვდნენ... ხომ გესმის ჩემი... ერთი საათია გათუნებამდე! ერთი საათი! ისინი ჩქარა მოვლენ! მე ვგრძნობ! ვგრძნობ!

გოგონა: მეც ვგრძნობდი, უკვე ვიცოდი, მაგრამ რა შექნა?! ყველაფერი იმათზე იყო დამოკიდებული. მინდოდა დამეჯერებინა, რომ ისინი ბოლოს მაინც დაინდობდნენ, შეიწყალებდნენ, მათაც ხომ ჰყავდათ შვილები, შვილიშვილები, შინ დაბრუნებულები, ხანდახან ხომ ეფერებოდნენ, ეთა-

მაშებოდნენ მათ, ნუთუ, ასეთ ფრესკაშიც არ ფიქრობდნენ იმაზე, ვისი სიკვდილით დასჯას, ასე მორჩილად და უსიტყვილად დაეთანხმნენ, ნუთუ სინდისი სულ არ აწუხებდათ?! ნუთუ მართლა თვლიდნენ, რომ სიკვდილის ღირსი იყო?!

ბიჭი: არ ვარგა, როდესაც სიკვდილის წინ დანაშაულს გრძნობ... მიუღი ჩემი ცხოვრება თავს დანაშაუვად ვგრძნობ... დანაშაულია, რომ ვცოცხლობდი, რომ ვსუნთქავდი, რომ დავიბადე, რომ ვოცნებობდი... ღმერთო ჩემო, არადა, რა დავაშავე? რა?! (წინარი, საცეკვაო მელიოდა) მე მტყვენება, რომ მე და შენ, თეთრი გემის საცეკვაო დარბაზში ვცეკვაეთ... იცი, ხეს მოწვევტილი ფოთოლი, ისე ღამაზად, ფარფატ-ფარფატით ეშვება დედამიწაზე, ისეთი სიმსუბუქით ღებულობს გარდაუვალს, რომ ტკივილს არა გრძნობს... (შუსიკ წყება) მოდიან!.. (ნაბიჯები) ტკივილს არ იგრძნობო!.. ფოთოლივით... ფარფატ-ფარფატით... ღმერთო ჩემო! (ნაბიჯები ახლოვდება) არ მინდა!.. არ მინდა!.. (საქნის კარის გაღების ხმა) არ მინდა, გესმით, არ მინდა! მიშველეთ, მიშველეთ! მამა, მიშველეთ! სადა ხარ, მამა! მამა!!!

სცენა კამკამა, დამარბავებული შუქით ნათება. მილი ხმით ფლან რომანსი შარლ აზნაურის შესრულებით. კამკამა შუქი აღრმდელი განათებით იცვლება. სიღრმეში კვლავ გამოჩნდება ვილიოტინის კონტურები.

მეგობარი: ახლა უკვე აღარაფერი მესმის... აზნაური რა შუაშია!

ზაზა: ბატონო სანდრო, რა გენბათ?

სანდრო: აი, ეს ტექსტი გამოშართვი! გივი სადა?

უშანგი: არ ვიცი, ამ წუთში აქ იყო! (ესხის) გივი! ღმერთო ჩემო, გამაგიყვებს ეს ხალხი! ნეტა სად გაქარა!

სანდრო: (უშანგის ტექსტს აძლევს) არა უშავს, შენ წაიკითხე მის მაგივრად.

მეგობარი: (აღშფოთებული) კიდევ ახალი ტექსტი!.. როდისღა მოასწრებ? ძველი დრო კი არ არის, ყველაფერი რომ მუქთი იყო! იცი, ერთი დღე, ამ დარბაზის დაქირავება რა ღირს?.. არ იცი და არც განიტყვრესებს!.. მე, ყველაფერი კი არ შეიმძღვა... ან დროზე მორჩი, ან არა და, ბასტა!.. არა, აზნაური რა შუაშია, ამიხსენი თუ მამა ხარ.

რომა: (რადისტის ჯიხურიდან) მოისმინე რა, ვილიოტინის ხმა!

სანდრო: შენი ჭირიმე, რომა, ერთი წუთით მადროვე... აბა, ზაზა, დაიწყე!.. ვისმენ!

ზაზა: (კითხულობს) ნუ კანკალებ... ნუ გეშინია, შენ არაფერს გერჩით.

უშანგი: შურიკას ტექსტი მე წაიკითხო? სანდრო: ჰო!

უშანგი: (კითხულობს) არა, მე არ შეშინია... უბრალოდ, ის საშინელი ღამე მახსენდება.

ზაზა: ჩვენ დეტალები გვანტერესებს... გვითხარი ყველაფერი, რაც იცი.

უშანგი: გივი, მოდი რა, შე კაცო!

გივი: ბოდიში, ბოდიში...

სანდრო: ტექსტი გამოართვი!.. დაიწყე, ზაზა!

გივი: (უშანგის ტექსტს გამოართმევს) ასე პირდაპირ?

სანდრო: კი! დაიწყეთ! მერე ავიხსნით ყველაფერს!

ზაზა: ნუ კანკალებ!.. ნუ გეშინია, შენ არაფერს გერჩით.

გივი: (კითხულობს) არა, მე არ შეშინია... უბრალოდ ის საშინელი ღამე მახსენდება.

ზაზა: ჩვენ, დეტალები გვანტერესებს... გვითხარი ყველაფერი, რაც იცი!

ნელ-ნელა შვიან როდში და ტექსტში მხოლოდ დროდადრო იხელება.

გივი: დღლით შეფმა გამომიძახა და მითხრა, შალვა ავად გახდა და მის მაგივრად შენ უნდა იმორიგეო.

ზაზა: შალვა ვინაა?

გივი: პროკურორი.

ზაზა: ნამდვილად გახდა ავად?

გივი: არ ვიცი... (პაუზის შემდეგ) მე მგონი თავი მოაივადმყოფა...

ზაზა: რატომ?

გივი: იმიტომ რომ... ასე მგონია... იცოდა.

ზაზა: რა იცოდა?

გივი: რომ... (უკვირს ლაპარაკი) რომ იმ ღამეზე უნდა მოეყვანათ განაჩენი სისრულეში.

ზაზა: შენ?

გივი: მე, არ ვიცი... მე, მეგონა...

ზაზა: როდის გაიგე?

გივი: მაშინ, როცა განაჩენის აღსრულების ბრძანება მოიტანეს.

ზაზა: რომელი საათი იყო?

გივი: ალბათ ორი საათი იქნებოდა.

ზაზა: რა დღე იყო?

გივი: არ მახსოვს...

ზაზა: გაიხსენე!

გივი: მგონი შაბათი... კო, შაბათი...

ზაზა: რატომ ჩქარობდნენ ასე?

გივი: არ ვიცი...

ზაზა: ადრე თუ დასწრებიხარ განაჩენის სისრულეში მოყვანას?

გივი: არა.

ზაზა: განაგრძე! (უყვირს) ნუ კანკალებ!

გივი: ბრძანება მივიღე და რა უნდა შექნა...

ზაზა: შენ რა გველეზობდა?

გივი: თქვენ ზომ იცით...

ზაზა: მე კი ვიცი, მაგრამ კომისიის წევრებმა არ იციან... ამით გააკვირბენ!

გივი: განაჩენს უუკითხავ, ვუბნები, რომ შეწყალებაზე უარი უთხრეს... შემდეგ ვუკითხები გვარს... სახელს, მამის სახელს... ფოტოსთან ვაღარებ...

ზაზა: მერე?!

გივი: ახლაც ტანში მზარავს, რომ მახსენდება... მთელი ორი ღამე არ მძინებია...

ზაზა: შენ თვითონ თუ უყურე?

გივი: არა, არა!.. იქ რა მინდოდა... რას ლაპარაკობთ... თქვენ ზომ იცით, რომ მერე ბუნკერში გაყავით... და იქ... იქ რა მინდოდა?!

ზაზა: ბუნკერი როგორია?

გივი: ცემენტის იატაკი და თეთრი კაფელის კედლები... საბაზარო გვეგონებოდა... მე მხოლოდ გასროლის ხმა გავიგე... თითქოს ახლაც მესმის... საშინელი ხმა!

ზაზა: რამდენი გასროლა იყო?

გივი: ოთხი...

ზაზა: ოთხზე ერთად დახვრიტეს?

გივი: არა, ცალ-ცალკე...

ზაზა: გვაში გაჰქონდათ?.. (ხმს უწევს) გაჰქონდათ?!. (უფრო ხმამაღლა, მკაცრად) შენ გეკითხები, მიპასუხე!

გივი: მთელი ღამე არ მძინებია... ორი ღამე არ მძინებია!.. მე... მე...

სანდრო: შურიც ფაიზულინი კინტოურს ცეკვაეს... მიდი, აბა, გივი!

გივი: (გამოერკვევა) კარგი რა, ბატონო სანდრო, ზომ იცით, ცეკვა ჩემი საქმე არ არის.

სანდრო: კარგი... მე ასე მგონია... ყველაფერს რომ მორჩნენ, გათენდა კიდეც და რესტორანში წავიდნენ... იქნებ სახაშეში... ჯალათი დაპატიყცეს, ჩამოსული კაცი იყო და ზომ უნდა უცათ პატივი! ჰოდა, შურიკამაც შეუბერა!.. აი, ასე, აბა, ტაში! (თან მღერის და თან ცეკვავს)

მარი: „შეიძლება ის შინსაკომოდანაა?! აბა, რატომ შექცევა ასე კარგად?! შეიძლება მოგზაენილიცა! მე მისი შეშინია!“

გივი: მაგარი ხარ, მარი! მაგარი! (ხარხარებს)

სანდრო: (მოულოდნელად შეწყვეტს ცეკვა-სიმღერას და გვიან მიმართავს, ოღონდ არა როგორც მახსიობს, არამედ როგორც პროკურორს, რომელიც სიკვდილთ დასჯას დაესწრო) მათი უკანასკნელი სიტყვები რა იყო?.. რა?!

გივი: (გარდაისახება პროკურორად. შეშინებული) იცით... არ ვიცი... მე მთელი ღამე... ორი ღამე არ მძინებია...

სანდრო: (მკაცრად) რა თქვეს?!

გივი: მე მხოლოდ გასროლის ხმა გავიგე...

თითქოს ახლაც მესმის... სამინელი ხმა...

სანდრო: (უფერის) რა თქვეს?!

გივი: (ლულულუებს) მღვდელი ლოცულობდა... ძმები... ძმები ერთმანეთს ემშვიდობებოდნენ... მეოთხე კი...

სანდრო: (საველოში ხელს ჩააქვებს. აჯანჯლარებს) პო, პო, იმან რა თქვა?! რა თქვა?! თქვი!.. თქვი!..

გივი: სულ ერთი წუთი მადროვე, ჯალათო!

სანდრო: (ხელს გაუშვებს გივის) ძმა ძმას ეხვეოდა... ერთმანეთს ემშვიდობებოდნენ... მღვდელი კი, ბუტბუტებდა თავისთვის, მამაო ჩვენო, რომელი ხარ ცათა შინა...

ინტერმედია.

კახა ავანსცენაზე გამოდის და მიმართავს უშუალოდ მღვდელს. ერთმანეთს ენაცლება რეჩიტატივი და სიმღერა, ვიტარს აკომპონიმენტო. სასურველი ემოციური ფონის შესაქმნელად, შეიძლება სხვა ინსტრუმენტის გამოყენებაც.

კახა: სულ ერთი წუთი მადროვე, ჯალათო!.. სულ ერთი წუთი, ბატონო ჯალათო!.. ერთი წუთით!.. ასე ევედრებოდა, ფრანგ ქალთა შორის ერთ დროს ულამაზესი, ჯალათთა შორის უპირველესს, — ფანა დიუბარი, მეფის საყვარელი, სანსონს ევედრებოდა!..

ბრბო კი, გაკვიროდა:

— სიკვდილი მეფის კახას! სიკვდილი მეფის კახას!

— სანსონ, ჩქარა, რაღას უყურებს!

— სანსონ, ამდენ ლოდინში დანა დაჩლუნგდა გილიოტინის!

— სანსონ, ბავშვი მყავს სახლში დატოვებულნი, ალბათ ტირის, ბუტუს მოწოვის დრო უდგას უკვე!

— სანსონ, გვაჩუქე თავი, სისხლის მწოველი წურებლას თავი!

და თვით სანსონმა, დაუნდობელმა, თავისი საქმის დიდმა ოსტატმა, ყურად არ იღო ბრბოს მოთხოვნა და აჩუქა წუთი, ერთი წუთი სიცოცხლისა, იქნებ ორიც, ან უფრო მეტიც, არავენ უწყის!.. ქალმა კი, მხოლოდ წუთი სთხოვა, სულ ერთი წუთი!.. ერთი წუთი!.. და გაახსენდა სანსონს ის დრო, როდესაც გრაფინია დიუბარმა, რომელიც მაშინ უბრალოდ ფანა იყო, ის კი შარლო, სხვა მრავლის მსგავსად, მასაც, ვაუზი-არა თავისი სარეცელი. დაშვიდობებისას კი, მადლობის ნიშნად შარლიმ უთხრა, — ოდესმე, შეიძლება მეც დაგვირდეთ, ფანა! — და აჰა, დასჭირდა კიდევ და მოქანა თოკს!.. და შხუილით დაემვა დანა გილიოტინის!.. და ჩაგვარდა მოჭრილი თავი კალათში!..

ერთი და იგივე

ერთი და იგივე...

ფეთქდება მანქანები

მატარებლები

თვითმფრინავები

ცათამბავრები...

ქრისტიანები

მუსულმანები

იუდეველები

არაბები

ევროპელები

ამერიკელები

აზიელები

პროტესტანტები

კათოლიკები

შიიტები

სუნიტები

ერთმანეთს ხოცავენ...

ერთმანეთს ხოცავენ...

სულ ერთი წუთი

მადროვე ჯალათო...

სულ ერთი წუთი

გრაფინია დიუბარი

სანსონს ევედრებოდა...

მარატი

დანტონი

რობესპიერი

ერთი და იგივე

ერთი და იგივე...

სულ ერთი წუთი

მადროვე ჯალათო...

თითები დაუჩქქვეს

ურთი პიანისტს...

ერთი და იგივე

ერთი და იგივე...

კვლავ გამოათვლა გილიოტინა. I დურგალი გილიოტინას შეკურავს. ემფოტის კიბეზე ჩამოეჯდარი II დურგალი კი სივარტს ეწვეა.

I დურგალი: ჩამოვა?!

II დურგალი: „ასე მთავრდება ეს წუთი-სოფელი... არა ვრიალით, არამედ სლუკუნით!..“

როგორც პირველ სცენაში, ისევე ახლაც, სცენის სიღრმედ, ჯოხის კაკნით მათკენ მოემართება უსინათლო კონსულტანტი, ოღონდ ამგამად ის უფრო ენერგიულად მიიკვლევს გზას ემფოტისაკენ.

I დურგალი: თუ არ ჩამოვა, თავს ვიღა მოკვევთ?!

კონსულტანტი: (ჯოხს გაიშვრს I დურგლისკენ) შენ!

I დურგალი: (ოღანე შემტბარი) რას ბრძანებთ, ბატონო... მე მხოლოდ და მხოლოდ დურგალი ვარ!

კონსულტანტი: მერე რა... და შენ გვინდა რომ ჯალათი არა ხარ?

I დურგალი: (უფრო მეტად შემხარბი) სადაური ჯალათი ვარ მე, ბატონო.

კონსულტანტი: ნუ გეშინია... სიკვდილი მხოლოდ შემეცნების ფუნქციაა - მათი შემეცნებისა ვინც დანაკარგს განიცდის.

I დურგალი: (II დურგალს) შენ მაინც უთხარი რამე!

II დურგალი: (თავისთვის) „ასე მთავრდება ეს წუთისოფელი...“

კონსულტანტი: თვალბში თუ არ შეხედავ, უკეთესია... მთელი მისი მიმავალი ცხოვრება თვალბშიდან იღვრება.

I დურგალი: ხუმრობთ, არა?!

კონსულტანტი: შეშინებასაც ვერ ასწრებს... მანამდე ეშინია, მერე, იმ წამში, არა!

I დურგალი: (წახვლას აპირებს) თავი დამანებეთ, გვესმით?!

კონსულტანტი: (ჯობით შეაწერებს) შენთან რომ მოიყვანენ, ის ცოცხალი არ იქნება, ოღონდ არ ეცოდინება, რომ მკვდარია.

I დურგალი: სულ დავანგრევ ამ ოხერს!

კონსულტანტი: დააგვიანე, რადგან ააშენე, ვეღარ დანგრევ!

I დურგალი: მართლა ვერ დავანგრევ?

II დურგალი: (სიგარეტს აქრობს) „მთელი ღამე ბორკავდა, შავი ავაზა ელანდებოდა.“

კონსულტანტი: შენ გვინდა, უცოდველი ხარ?

I დურგალი: გიყვია, ვე ჩემი ცოდვით საესე!

II დურგალი: (დგება. მიდის I დურგალთან) „ეს ოხერი, რა იქნებოდა დაგეოქა, კინი!...“

კონსულტანტი: პოპო, რატომ არ დაიჩოქე, როცა მომაკვდავი დედა გებეწეწებოდა... მღვდელი რატომ არ მიუყვანე?

I დურგალი: მაშინ არ შეიძლებოდა...

II დურგალი: „აიბრს ნუ იბრუნებ და ნუღარ ნაღვლობ...“

I დურგალი: მოკვლავ!

კონსულტანტი: (ირონიულად) სიკვდილი რაღაა, შენი ან თუნდაც ჩემი... ჩამადლებათ, სხვა არაფერი... შენ ხომ ყოველდღე უყურებ, თუ როგორ ფუმიკვენ ფეხებს... თანაც ხომ შეიძლება, ზეღა მიწა იძრეს, შეიძლება შიღისიც შეგეფაროს, შეიძლება კაცი, ქუჩაში ვიღაცის გასროლილი ტყვიითაც მოკვდეს... შენ კი, გასამრჯელოს მიიღებ!

II დურგალი: დედის თხოვნა რატომ არ შეასრულე და მღვდელი რატომ არ მიუყვანე?

კონსულტანტი: არ ვინდა გასამრჯელო?... კბილებს ჩაისვამ.

II დურგალი: „ფული დააგროვე ქისაში.“

კონსულტანტი: სამი და თორმეტი...

II დურგალი: თხამ შევკამა ვენახი... წვეროსა და უღვასს იპარსავს ქალი...

კონსულტანტი: გამოვიცნო?... ვიცი, მაგრამ არ გეტყვით. ეპ, ჩემო კარგებო, რომ ვენახეთ, რა ვიყავი ახალგაზრდობაში, რა კონტა ბიჭი - ყველა კონტას მემახდა, სარკესავით პრილა ჩეჭმებს ვატარებდი, შემოტკეცილს!... საყვლოზე რომმგებსაც სულ კრიალი ვაპკონდა! ჩემი საქმის ნამდვილი ბეთქოვენი ვიყავი!

კონსულტანტი დღინებს მელოდისა ბეთქოვენის მეცხრე სიმფონიდან. შორიდან ისმის აჩისა და ბანის შესახლება: „ბატონო სანდრო!... ბატონო სანდრო!... სცენის მუშები გილოტინას სიღუმში გააგორებენ და კვლავ მხოლოდ მისი კონტურები მონანს. შემობიან აქმონებული აჩი და ბანი. მათ ისევ ვილდესტერნისა და როზენკრანის კონტურები აცვიათ. სცენაზე არიან სანდრო, გივი, ზაზა, უშანგი, მარი. სანდრო მათ რაღაცას უხსნის.“

აჩი: ბატონო სანდრო!

ბანი: სანდრო ბატონო!

სანდრო: (ვლინება მათ ჩაცმულობაზე) „რა უყავით, მგეობრებო, ბელს ისეთი, რომ აქ, ამ საპრობილეში გამოვიტყუმრათ?“

ბანი: საპრობილეში?

სანდრო: „ღანია საპრობილეა!“

აჩი: (პროლოკიულად) „მამს ქვეყანაც საპრობილე ყოფილა...“ ჩვენ ტანსაცმელი მოგვკარეს!

სანდრო: ვიცი, უკვე მითხრეს, სანაცვლოს მოგვექმენ... უშანგი!

უშანგი: გისმენთ, ბატონო სანდრო!

სანდრო: შეურჩიე ამათ კარგი შარვალ-კოსტუმი.

უშანგი: უკვე შეურჩიეთ, აიღეთ და ჩაიცვით. აჩი: ვერ ჩავიცვამ!

უშანგი: რატომ?

სანდრო: ჩაიცვით, რეპეტიციას ვილდესტერნისა და როზენკრანის კონტურებში ხომ ვერ გაივლით?

ბანი: (კატეგორიულად) ვერ ჩავიცვამ!

უშანგი: გამაგებინეთ, რატომ?

აჩი: ჩვენი გვინდა!

სანდრო: თქვენი იყოს... მიიღეთ როგორც კომპენსაცია.

ბანი: ვერა!

უშანგი: თქვე დალოცვლებო, მუქთა ბლუზა-შარვალზე ოცნებობდით და ახლა ამას იწუნებთ?!

აჩი: ასე გვირჩევნია.

უშანგი: თითქმის ახალია.

ბანი: საგალალო ის არის რომ თითქმის... შარვალი ხომ ყოველთვის ბარამყამონაცვალა... ღმერთმა უწყის, ვინ ლოთმა სიფილიტიკმა

ატარა... ასე არ არის, ანი?

ანი: ასეა, ბაჩი!.. და ახლა მოგახსენებთ... შენ ეტყვი, თუ მე ვუთხრა?

ბაჩი: შენ უთხარი, არა, მე ვეტყვი... საქმე იმაშია... ახლა შენ განაგრძე...

ანი: საქმე ისაა, რომ... ვიბარებენ.

ბაჩი: ახლავე, ამ წუთში!

სანდრო: უშანგი, დარეკე, რომ რეპეტიციის შემდეგ მივაღ.

ანი: ამ წუთში უნდა წამოხვიდეთ...

ბაჩი: თქვენ წამოიყვანეთ!

ანი: თუ არ წამოგყვით, ძალითო!.. რა კარგია, კვ კოსტუმები რომ გაცვითო... თუ არ დაგემორჩილებათ, დაწნა იხმართო! აბა, ბაჩი, დააძერ დაწნა!

ბაჩი: აბა, შენც ანი!..

დაშნებს გაამიშვებენ.

ანი: ახლა ჩემსას შემოკარი, ხომ უნდა დავარწმუნოთ რომ ნამდვილია!

დაშნებს ერთმანეთს შემოკარვენ.

ბაჩი: ასე!.. ერთი, ორი!.. ერთი, ორი!..

ანი: (წიშისმოვებით) მამ, ჩვენი ქვეყანა საყრობილია, არა?!

სანდრო: „სწორედ საყრობილია, რომელშიც ბევრი შენობაა, ბევრი ზერული, ბევრი ჯუარღმული...“

ქრება შუკი. სიბნელეში ისმის ქალებისა და კაცების ფეხ-ხივილი, წებანი შეკვლები, სიცილი, ღოღარმონის ხმა. აუღიო ეფექტებისა და განათების დახმარებით იქნება შთაბეჭდილება, რომ მოქმედება მიმდინარეობს აბანოში. დროდადრო, იგვე ეფექტების საშუალებით იცვლება სცენური გარემო - ხან ისევ სცენაა, სადაც თითქოს რაღაც უახრო წარმოადგენა მიმდინარეობს, ხან ფანჯარისძახე მისული ხალხის თავრილობის ადგილია, ხან საზვასმულად ცტირებული ფელინის ფილმის „რეკანხევის“ ფრაგმენტი, ხან ცირკია და ა.შ. ყველაფერი რეჟისორის და მხატვრის ფანტაზიაზე და შემოქმედებით გააზრებაზე დამოკიდებული, ოღონდ აუცილებლად გასათვალისწინებელია, რომ ყველაფერი უნდა გვაგონებდეს ჩვენს უახლოეს წარსულს და იქნებ, დღევანდელ დღესაც კ.

ზურჭები გახეული, ნახევრად მიშვლი ქალები და კაცები ჯგუფჯგუფად დადიან. ანი და ბაჩი, გერმანეს ბანენ და დროდადრო ზურჭზე ცოცხს უტყაპუნებენ.

კატები: (ერთხმად) თეთრია თუ შავია, ყველა დანაშავეა!

ქალები: (ერთხმად) და-წნა-შა-ვე-ააა!

კატები: (ერთხმად) კრია თუ ბერია, ყველა დასაჭერია!

ქალები: (ერთხმად) და-სა-ჭერი-ააა!

გერმანე: აბა, ბიტბო, გეთავყათ, ერთი კიდეც დაშხილეთ.

ანი: „მფარველო ჩვენი, თქვენ შეგებლოთ

გებრძანებნათ, ჩვენ რა ღირსნი ვართ, რომ მუყფით თხოვნა მოგვმართონ.“

ბაჩი: „ჩვენ მზად ვახლავართ მორჩილებად შეძლებისამებრ და სამსახური თქვენს ფერხთქვეშე მოგვირთმევი.“

გერმანე: კარგია, კარგი!.. ოფოფ, გამაცოცხლეთ პირდაპირ!

ანი და ბაჩი, გერმანეს ტოვასვით მოახვევენ ზეწარს და ის, როგორც რომის იმპერატორი უწურვდა გლადიატორთა ორთაბრძოლებს, ისე შეაყურებს მის წინ გათამაშებულ სცენას.

ნუგზარი: (ბაძებს გუმის სავერის ხმას) გუ-გუ-გუ-გუ-გუ-გუ-გუ-გუ-გუ! აბა, ერთად!

ხმები: გუ-გუ-გუ-გუ-გუ-გუ-გუ-გუ-გუ!

ნუგზარი: (მაღალფარდოვნად, დაცინვით) მიაპობს გემი ზღვის ტალღებს! (იცინის) თეთრი გემი, თავისუფლების გემი!

სათო ხარხარი.

I დურგალი: (სიცილით) თუ არ ჩამოვა, თავს ვილა მოკვეთს!

II დურგალი: (ისიც იცინის) „ასე მთავრდება ეს წუთისოფელი!“

კონსულტანტი: უღიადეს ბეთობვენს ესმოდა უღიადესი მეცხრე სიფონია!

ამ სიტუაციით აღფრთოვანებული უსინათლო კონსულტანტი არტისტულად შემართავს ზღებს და იწვევს დირიჟორობას. ყველა ერთად მღერის მელიდიას მეცხრე სიფონიიდან.

I ქალი: (აღზნებული) თეთრია თუ შავია, ყველა დანაშავეა!

II ქალი: (უფრო მეტად აღზნებული) კრია თუ ბერია, ყველა დასაჭერია!

ხმები: დანაშავეა!.. დასაჭერია!

ნუგზარი: არ ვარგა, როდესაც სიკვდილის წინ დანაშაულს გრძობ... (სიცილს ძლივს იკავებს. იმანება.) მთელი ჩემი ცხოვრება თავს დანაშავედ ვგრძობ, დანაშაულია, რომ ცვოცხლობდი, რომ ესუნთქავდი, რომ დავიბადე!.. ღმერთო ჩემო, არადა არაფერი დამიშავებია!

ქალები: (ერთად) თეთრია თუ შავია, ყველა დანაშავეა.

ნუგზარი: (ზეწარს მოაპობს რუსუდანს) თეთრი და შავი არ ვიცი, მაგრამ ღმერთო, ეს რა ღამაზი ყოფილხარ! ვაიმე, თურმე რა სხეულს მალავდი, ქალი რუსუნა!.. ეს რა თეთრი ძუძუებიც გქონია!.. (წნებიანად) დამესხზმრა, თითქოს მე და შენ, თეთრი გემის საცეკვაო დარბაზში ეცეკვავდი.

ნუგზარი და რუსუდანი ეცეკვენ. წნებიანი ტანგო. მათ სხეები მიბაძვენ და იწვევენ ეცეკვას. შემობრბის უმანგი.

უშანგი: მოვიდა! მოვიდა! მოვიდა, ბატონებო! საიდანაც გამოჩნდება წითელმოსასხამიანი ჯუბერი. ჩამოვარდება სამარისხეული სიწუმე.

გუმბერი: აბა, მითხარით, ვინაა პირველი! პირველად ვის უნდა მოვკვეთო თავი! რაო, შევემინდათ? აი, ეს მესმის! ყველას უნდა ემინოდეს, შიშით უნდა ძრწოდნენ, აბა, წესრიგის დამყარება თქვენ ადვილი გვინათა?!

I ქალი: (შეშინებული) თუთრია თუ შავია...

II ქალი: (უფრო შეშინებული) ყველა დამნაშავეა...

I კაცი: (კიდევ უფრო შეშინებული) კრია თუ ბერია...

II კაცი: (კიდევ უფრო შეშინებულზე შეშინებულად) ყველა დასაჭერია...

შამოსპირველი სიწუმე ყველა გერმანეს უფრებს.

გერმანე: (ცერს დაბლა დახრის) ყველა დასახვერება!

სიწუმეში, მოულოდნელად მთელი ხმით შემოიჭრება პიზეს ოპერა "კარმენის" უფრტორვა და იწამსვე მუსიკის ხალხის საერთო აღტკინება უერთდება.

გივი: ტორო! ტორო!

გივის ხელში დანა უჭირავს, ერთ-ერთი მახვილით კი ხარს ანახიერებს. ისინი ერთმანეთის პირისპირ ღვანან.

გივი: ტორო!.. ტორო!.. თვალი თვალში უნდა გაუყარო ხარს, მერე უნდა გაუღიზო, უნდა დააჯერო, უნდა აფიქრებინო, დამინდობსო და როცა დაგუნდობა, ე, სწორედ მაშინ უნდა შვლიაო!

სახიობა, რომელიც ხარს ანახიერებს, გივის მახვილით განგმირული ეფექტურად ეცემა და საერთო აღტკინებას იწყებს. გივი გამარჯვების ნიშნად დანას მალა შემართავს, ვიღაცა დანაზე თავის ქალას წამოაგებს. ტაში, ერთხელეფანი „კაშა!“, შემოდის სანდრო, მაგრამ ამ აღტკინებულ აურხაურში მის შემოსვლას ვერაინ აწმვეს.

სანდრო: გამაგებინეთ, ეს რა ხდება, მართლად საგიყეთი ხომ არ არის!.. უშანგი!

როგორც იქნა შეამჩნევნ სანდროს.

შემახილები: ვაშა! ვინც მოვიდა, გაუმარჯოს! ეშაშა!

სანდრო: უშანგი!

უშანგი: (დაფუფულები) მოვიდა... მოვიდა...

სანდრო: ამიხსენი, რა ხდება!

უშანგი: მოვიდა, ბატონო სანდრო, მოვიდა!

სანდრო: ვინ მოვიდა?

უშანგი: (იმორებს მქეჩნიკურად) ის... მოვიდა... მოვიდა... ის მოვიდა...

სანდრო: არა, საგიყეთია, ნამდვილი საგიყეთი!

გერმანე: საგიყეთისა რა მოვახსენოთ, მაგრამ... ერთი ეს მითხარით, ბატონო სანდრო, რა უყავით ბელს ისეთი, რომ აქ, ამ საპყრობილეში გამოგისტუმრათ...

სანდრო: საპყრობილეში?

გერმანე: დანია საპყრობილეა!

სანდრო: მაშ ქვეყანაც საპყრობილე ყოფილა...

გერმანე: სწორედ რომ საპყრობილეა, რომელშიც ბევრი შენობაა, ბევრი ხვერილი, ბევრი უჯრულული!.. (თავისი თავით აშკარად ქაშაყული გერმანე იცინის, შუბლზე კი, აჩის და ბაჩის მიმართავს) რას გავს ეს, მეგობრებო!.. გახადეთ ბატონ სანდროს! ხომ არ დაგაიწყვდათ, რომ ორთქლის აბანო ჯანმრთელობისთვის სასარგებლოა!

აჩი: გაიხადეთ, ბატონო სანდრო!

ბაჩი: ნუ გერიღებთ, ჩვენ ყველანი შიშვლები ვართ და მარტო თქვენ რომ იყოთ ჩაცმული, უფრო უხერხული არ იქნება?... აბა, ჯერ პიჯაკი გაიხადეთ...

აჩი და ბაჩი, სანდროს პიჯაკს გახდიან. სცენა ორთქლის ბურუსით იფარება.

აჩი: აი, ასე... კარგია!..

ბაჩი: ნუ გვიძალიანდებით, ბატონო სანდრო!

აჩი: ახლა შარვალიც!.. მიეხმარე, ბაჩი!.. ასე...

ასე...

ბაჩი: ნუ გრცხვენიათ, ნუ... ყოჩაღ! აი, ეს სულ სხვაა...

აჩი: აბა, ახლა აბაზანაში ჩავსვით!

აღმოსავლური მუსიკა. აჩი და ბაჩი სანდროს აბაზანაში სვამენ. მის გარშემო რამდენიმე ქალი ფუსფუსებს. უნდა შეიქმნას ისეთი ატმოსფერო, რომელიც ფელინის ფილმის „კვანახევარის“, პარამხანის ეპიზოდს მოგვაგონებს.

I ქალი: (აღმოსავლური მუსიკის ფონზე) ასე, ჩემო ბიჭიკო, კარგია, აბა, თვალები დახუჭე. საბონი არ ჩაგივლდეს... კარგი ბიჭი ხარ, ჭკვიანი... დათვი მჭლე და შენ მსუქანი... დათვი მჭლე და შენ მსუქანი!

იცვლება მუსიკა. ბრამსის მეორე საფორტეპიანო კონცერტის ფრაგმენტი.

II ქალი: მიცანი, სანდრო?... შენ ხომ ჩემი გულისთვის დადიოდი კონცერტებზე, გახსოვს?... სულ აქეთ-იქით იფრებოდი... მე მეტებდი... მეც გეტებდი ხოლმე... როცა დავინახავდი, ვიმალებოდი, ხან ამხანაგებს ვეფარებოდი, ხან ქანდარაზე ჩავიმალებოდი და იქიდან გიყურებდი... შე, სულელო... იცი, ერთი საიდუმლო უნდა გავიშხილო... მეც ძალიან მიყვარდი!.. ახლაც მიყვარხარ... მაგრამ ახლა უკვე... მაშინ, მაშინ რატომ არ მითხარი, რომ გიყვარდი! რატომ გეშინოდა ჩემი?! ა, სანდროკო?!

კვლევ იცვლება მუსიკა. რუმბა

III ქალი: გეყოფა, მოგეშორდი! თავი დაგვანებე!.. (აგდებს II ქალს) არ გააწყვალა გული ამ რომანტიზმმა!.. (ქალების შემახილები: „ყოჩაღ, სარაგინა! რუმბა სარაგინა!“) მე ხომ მიცანი?... (თავდავიწყებით ცეკავს რუმბას) მე არახოლეს დამივიწყებს, მე ხომ მისი პირველი ქალი ვიყავი!

IV ქალი: მე მისი ცლივი ვარ!.. ასე რომ, ტყვილად ირჯებით!

V ქალი: თქვე სულელებო, მე ვარ აქ მთავარი! მე, ცოლიანი ხანდროს პირველი საყვარელი ვიყავი! საყვარელი ხომ უფრო ტკბილია... ამას ყველა დაადასტურებს.

მარი: ხანდრო, მეც აქ ვარ! კი მრცხენია, მაგრამ რა ვქნა, ჩემო ძვირფასო...

ხანდრო: მარი?!

ფუხარეფით შემოიპარება მეგობარი და აბაზანაში ჩაწოლულ ხანდროს შლასს დაახურავს. კამათი გარეუღლი ქალები მას ვერ აჩნდნენ.

მეგობარი: ხანდრო, გენაცვალე, შენ ნამეტანი მოვლის, შენი შემოქმედება, ახლა, აღმავლობას უნდა განიცდიდეს... შენ კი, ღვკადანსმი ვარდები... მაგრამ თუ პრობლემას ფილოსოფიურ ასპექტში განვიხილავთ, მაშინ, მე როგორც მეგობარი და არა პროდუქტი...

ქალები ახალა შეამოწვევენ მეგობარს, არ აციდან ლასარკს და ხელის კრითა და შეჯღუგუნებით ცდილობენ მის გაგებას, ერთ-ერთი მოძიენიერების მოღტსაც კი მოუქვენს.

ქალები:

- ამას აქ რა უნდა!..
 - აქ, როგორ შემოაღწია?!
 - მოშორდი აქედან! უსიტხვილო!
- თავზეხლავარებული მეგობარი ქალებისაგან თავის დაღწევას ცდილობს.

მეგობარი: (ვირის) ვაი, მიშველეთ! ვაი!.. მივლივარ, მივლივარ! ნულა მირტყამთ!..

ქალები: წადი, მოშორდი აქედან! გაჭირი! **მეგობარი:** გაქვეით შევლის თავს. ქალები მისდევენ. აბაზანადან ამომხვარული ხანდრო, მათთან მყოფ მარის შეაჩერებს.

ხანდრო: მარი, შენ აქეთ გამოდი, თავი დაანებე მავათ, მოდი ჩემთან!.. „მე შენ ერთხელ მიყვარდი.“

მარი: „მეც მეჯეროდა თქვენი სიყვარული.“ **ხანდრო:** „არ უნდა დაგვეჯერებინა... მე შენ არ შევარებიხარ...“

მარი: „მით უფრო შემცდარი ვუოფილვარ.“ **ხანდრო:** „მონასტერში წადი, მონასტერში...“ **მარი:** „თოვლივით თეთრ სუღარაში, ჩვენ იგი ვამოვახვიეთ, ღამაზე ვვაივლებით მოვრთვით და უხვად ცრემლი ვაფრქვივით...“

ხანდრო: წადი, წადი მონასტერში, მონასტერში, ოფელია...
მარი: „ფსკერზე, ხლადც შლამია და წყალმცენარეები, ჩაწევა ის დასასვენებლად, მაგრამ იქაც კი ვერ ნახა სიმშვიდე...“

ხანდრო: მარი, ძვირფასო, შენ ხომ ამ როლზე ოცნებობდი, პოდა, მოდი, მომეხმარე... შენ, მინც გააკეთე ვასაკეთებელი... მოდი მარი, ნუ გეშინია!

მარი: რატომ დამცინე...

ხანდრო: არა, მარი, გენაცვალე, არ დამცინია... უბრალოდ, მე თვითონ არ ვაქცინებ...
ჩემს თვებში ვერ გავრკვეულვარ!

მარი: „პრინციო კამპლექტი! თქვენი გონების საქმე არ არის, აღამანთა უნებების განსჯა...“

კვლავ საერთო ჭრიამული. საცირკო მარმის ფონზე, თავყანისმცემლების გუნდთან ერთად შემოდის უკვე ცივილურ კოსტუმში გამოწვობილი გერმანე.

გერმანე: ეპ, ჩემო კარგებო, რომ იცოდეთ რა მძიმეა ხელმწიფის გვირგვინი, არასოდეს არ ისურვებდით მას, არასოდეს!.. მეც არ ვიტვირთავდი ამ მძიმე ტვირთს, მაგრამ ანარქიისა მეშინია! ამიტომაც ვარ ამ დღეში! მე, ჩემი ვალი უნდა მოვიხადო, უნდა გიშველოთ, უნდა გადაგარჩინოთ! გახსოვდეთ, მტერიც ბევრი გყავს და მეგობარიც... არც მტრები შეგვეშვებიან და არც მეგობრები მიგატოვებენ!

ტამი:

ხანდრო: მიდი, მარი, მიდი!

მარი: (გერმანეს) „გთხოვთ, მიმიღოთ ჭურჭლის მრეცხავად, ლიტონონდის ახლადგახსნილ სასადილოში.“

გერმანე: აი, ხედავთ, რა დღეში ვარ!.. როგორ მოვიქცე?.. ყველამ მშვენივრად იცის რა მღვობარობაცაა!.. ახლა, ჩვენ უნდა გაეაორმაგოთ სიფიზიზღე!.. ის ახლახან დაბრუნდა, თანაც მისი ქმარი ხომ... თანაც დაჭერილია, იცით რის გამოც!.. თქვენ წარმოიდგინეთ, ქალიშვილიც... ესეც მშვენივრად მოგეხსენებათ... მე რე რა, რომ ჭურჭლის მრეცხაობას ითხოვს... ახლა მიიხარით, თქვენ, ჩემს ადვილზე როგორ მოიქცეოდით?

- ხალხი:** - სწორედ მოიქციეთ! მაშინ ღრო იყო ასეთი! ღრო!
- არავის ნდობა არ შეიძლებოდა!
 - არც ახლა შეიძლება!
 - წყალს წამლავდნენ!
 - ჯამუშობდნენ!
 - ახლაც ასე უნდა მოვიქცეთ, თორემ დავიღუპებით!

- დავიღუპებით, ხალხო!

მარი: (ცილობს ხალხის ყურადღების მიპყრობას, ხამალა) „ღროა, მოვიხსნათ სამკაულები, ღროა, სხვაგვარად ვილაპარაკოთ, ღროა, ჩაუჭროთ, გზის მანათობელი ყველა ხანთელი!“

გერმანე: კარგით რა, მომაცილეთ ეს ქალი!.. უთხარით, რომ განვიხილავთ მის განცხადებას!..

ჯუმბერი: (ხელს კიდებს მარის) მე, თქვენი პოეზიის თავყანისმცემელი ვარ... ნუ ღელავთ... წადით ახლა, წადით! ყველაფერი რიგზე იქნება, გარწმუნებთ.

მარი: (შეშინებული მარი ჯუმბერს მოცილდება და კონსულტანტს შეეფეთება) „შეიძლება ის შინახსკო...“

ერთი, წესით და რიგით, ვერ კეთაშეღწეული უნდა გაეტანათ და მხოლოდ მერე უნდა შეეცვანათ იქ მეორე... მაგრამ ჯალათი კაცი არ არის? განა წერებები მას არა აქვს?! ქართველი კაცი, დედის გინებას ვის შეარჩუნს?! და ამის გამო, მხოლოდ ამისთვის დაარღვია მან ინსტრუქცია და შეათრია იქ მეორე ძმა, ხელ-ფეხ შეკრული, თავის თვალით დაანახვა უსულო გვამი და ცხვირ-პირი, სისხლში ახელილ ტვინში ჩააყოფინა! მღვდელი კი, კვლავ ბუტბუტებდა „მამაო ჩვენო“ და ისევ ისე, აუღელვებლად ელოდა თავის რიგს... და კვლავ გასროლა, და სინუშეში ბუტბუტი მღვდლისა, და ისევ სროლა!.. ამ გასროლამ ჩააჩუმა ბუტბუტი მღვდლისა!.. დარჩა მკოთხე, მუხლმკვეთილი ხელით ეჭირათ, ხმას ვერ იღებდა, ბოჩოლასავით დიდი თვალებით შესცივინებდა, კიდევ, კიდევ ჰქონდა იმედი! და როს ხელი ჰკრეს და სასაკლავოსკენ წათრიეს, მამინ იყვია, იღრიალა, მხოლოდ წუთი მადროვე, ჯალათო!.. სულ ერთი წუთი!.. ერთი წუთი!.. (მოულოდნელად გერმანე იწყებს სიმღერას, თანკ ისეთი ადუნებით, ხანდახან, მეტად მზარულ, თავაწვევით ქვიფს რომ ახლავს ხოლმე, აჩი და ბანი სიმღერას დოღ-გარმონის ააყოლებენ. ეშხში შესული გერმანე ხელებს გაშლის და იწყებს „კონტორის“ ცეკვას. აჩი და ბანი, უფრო მეტი გატაცებით უკრავენ. ცეკვა-სიმღერა კულმინაციას აღწევს, მაგრამ გერმანე უცერად შეწყვეტს სიმღერას და ხელის აწვეით აჩერებს დამკრულს) მოიცა!.. (სინუშე) თუმცა ერთი რამ არ ვიცი... ადროვა ჯალათმა ის ერთი წუთი?.. თქვენ გეკითხებით, ადროვა?!

სინუშე.

გივი: (ძლივს ამოდერდავს) არა, არ ადროვა!.. წამიც კი არ ადროვა!

გერმანე: ოჰ, თქვენი დედა!.. მერე, იქ არ იყავით? ეს როგორ ჩაადენინეთ, როგორ მიეცით ამის უფლება?! ესაა თქვენი ადამიანობა?! როგორ, როგორ არ ადროვით!.. სულ ერთი წუთი!

აღტაცებული ქალები ერთმანეთს ღაპარაკს არ აცდიან.

- ქალები: — ხედავთ, რა ჰუმანურია!
 — ეს რა კაცია!
 — რა მომხიბლავი!
 — კულტურული!
 — განათლებული!
 — რა ღიმილი აქვს!
 — როიალზე უკრავს დიდებულად, მაგრამ მანც დოლი ამჯობინა!
 — ინგლისურადაც ღაპარაკობს!
 — ფრანგულადაც!
 — ღიმილი მანც საოცარი აქვს!

ღინამიკებიდან მოვლი ხშირ ისმის გილიოტინის დანის ვარდნის მკვირი ხმა. ცველა აფილზე შემუდვა.

რომა: (ვიხურვიდან თავს გამოკოფს) რეგორია, ხომ არის ნამდვილი კანფექტი! **ერქცხულო**
 უშანგი: დავიწყეთ, ბატონო! **სანდრო!**
 სანდრო: „ბოროტი კაცი დანიამიც ბოროტი არის!..“

უშანგი: რა ბრძანეთ?
 სანდრო: „რომ ბოროტ კაცსა ღიმილი არ გაუჭირდება!“
 უშანგი: დავიწყეთ?

სანდრო: (უხალისოდ) დავიწყეთ.
 გამანათლება გილიოტინა, დურგლები თავიანთ ადგილს იკავებენ: I დურგალი ემფოტის კიბეზე ჩამოედება და სიგარეტს მოუკიდებს, II დურგალი კი, შალაშინს აიღებს და ვილიოტინის კარკასის ერთ-ერთი ძელის გარანდავს შეუდგება. კახა კვლავ ვიტარაზე უკრავს, მაგრამ ამჯერად მელიოია სველიანია და დასაწყისისგან განსხვავებით, ტემპით თავიდანვე გარკვევით ისმის.

კახა: სულ ერთი წუთი მადროვე, ჯალათო! — გრაფინია დიუბარი, სანსონს ევედრებოდა, — სულ ერთი წუთი!.. თითები დაუჩქქვეს უროთი პიანისტს!.. ერთი და იგივე, ერთი და იგივე... ახალი ზუნებიბინები, წესრიგს ამყარებენ, წივიან, კივიან... გრაფინია დიუბარი კი, სანსონს ევედრებოდა, — სულ ერთი წუთი მადროვე, ჯალათო...

კახა სიმღერას წვეტებს და დურგლებს მაჩვენებს. როგორც დასაწყისში, ისევე ახლა II დურგალი, შალაშინს სახელდახვლოდ შეკონსერვულ ხის მაგიდაზე დავებს, მერე, დიდი, გაკვეთილი პორტფელდან, პურს, ყველს, არყის ბოთლს და პლასტმასის ჭიქებს ამოიღებს. I დურგალი სიგარეტს აქრობს, დგება და მაგიდას უახლოვდება.

I დურგალი: ჩამოვა?
 II დურგალი: (არაყს ჭიქებში ასხამს) „ასე მთავრდება ეს წუთისოფელი...“

I დურგალი: თუ არ ჩამოვა?!.
 II დურგალი: „ასე მთავრდება ეს წუთისოფელი...“
 სანდრო: არა! არა!.. არ ვარცა!
 დიდი პაუზა.

I დურგალი: (ემფოტოდან ჩამოხტება) გისმენთ, ბატონო სანდრო!

სანდრო: მეგობრებო, მოდით აქ... ცველაფერი თავიდან უნდა დავიწყეთ!
 სცენაზე შემოსული მსახიობები გაკვირვებულნი შესყურებენ სანდროს.

II დურგალი: რა?! როგორ თუ თავიდან?!

სანდრო: დიას, თავიდან... (ლაპარაკობს ღუნდ, უხალისოდ, ხან თითქოს თავისთვის, ხან მსახიობებს მიმართავს) სიმართლე რომ გითხრათ... არც კი ვიცი, რა გითხრათ... მეტი სიცხადეა საჭირო... სიმართლეც... გამბედაობაც! თეთრი გემი აუცილებლად უნდა გამოჩნდეს... ის, თქვენ უნდა დაინახოთ... გილიოტინაც უნდა დაინგრეს... თეთრი... თავისუფლების გემი... ვინმეს სჭირდება კი?! (მსახიობებს) შე, თქვენ გეკითხებით, სჭირდება?!

გაოცებული მსახიობები მხრებს იჩნევენ.

I ქალი: (II ქალს გადაულაპარაკებს) რა დაე-მართა?... მთვრალი ხომ არ არის?..

II ქალი: არა, რას ამბობ, ძალიან გადაიღალა...

სანდრო: (კვლავ თავის თავში იძიება) „ასე მთავრდება ეს წუთისოფელი...“ სადაც არ უნდა გაიხედო, კედელი აღმართულა... კედელი! თეთრი გემი! თეთრი გემი!..

ველა გარინდებულია. ამ დროს შემოდის ზაზა, რომელიც კვლავ, თავისი ხმის საყარჯიშობითა დაკავებულია.

ზაზა: ააა... ააა... ლ... ლ... ლომი... ლომი... ლ... ლომი... სამშობლო... სამშობლო...

ზაზას გამოჩნა, თავისი განუყრელი ხმის საყარჯიშობით საოველთაო სიცილს გამოიწვევს. სცილი თავის თავში ჩაღრმავებულ სანდროს კვლავ რეალურ გარემოში აბრუნებს, მსახიობებს თვალს შეაღებს, გაკვირვებული ზაზას დანახვაზე ვეღაფერს ხელება და თვითონაც ეცინება. მერე ზაზას ხელში ჩაჭიდებს ხელს და წინ გამოიყვანს.

სანდრო: მოდი, ჩემო კარგებო, წრე შეეკრათ, ჩაჭიდეთ ხელი ერთმანეთს, ჩაჭიდეთ, აბა, შეეკრათ წრე! (ნელ-ნელა ეწვრება და დამაჯერებლობა ემატება) თქვენც მოდი, ჩემო გილდენსტერნ და როზენკრანც, მოდი, რა მოხდა, ვეღაფერი ხდე-ბა, ნუ გერიდებათ! ასე! მოდი, მარნი შენც, რუსუდან, გვი, ნუე ზარ, ჯუშმერ, მოდი!..

სანდროს ხმა მკაცრი და მომთხვენი ქვეყნის ზოგიერთი მსახიობი ხალისით დგება წრეში, ზოგიერთი უხალისოდ, მოკლეობის გამო, ზოგიერთი მხრებს იჩნავს, ზოგიერთს პროტესტის გამოხატვა უნდა, მაგრამ ინტერესის თუ რაღაც სხვა მიზეზის გამო ისინიც დგებიან წრეში. ერთი სიტყვით თეატრისათვის დამახასიათებელი სიტუაციაა. მხოლოდ გერმანეს როლის შემსრულებელი მსახიობი დგას განზე ეტყობა, როლიდან ვერ გამოსულა და თავი კვლავ ჰეფენის პატრონი ჯგონა.

ასე, კარგია! მაგრად ჩაჭიდეთ ხელი ერთმანეთს, იგრძნობთ ერთმანეთი! ახლა, ყური დაუგდეოთ ზღვის ხმას... რომა, ზღვა! (ზღვის ხმა) ხომ გესმით ზღვის ხმა? გემიც გამოჩნდება, ჯერ შორს არის, მაგრამ მოდის, ჩვენსკენ მიემართება... თეთრი გემი, ოცნების გემი!.. ქარი! (ქარის ხმა) აბა, ვავევო ქარს სამოგზაუროდ, ნუ გეშინიათ, ნუ! თქვენ უნდა შეიგრძნოთ თავისუფალი ნავარდით გამოწვეული სიხარული... აბა, წავედი!.. მუსიკა! (მუსიკა) წრეზე, წრეზე!..

ხელიხელაკადებული მსახიობები ცეკვა-ცეკვით უწლიან გარშემო გილიოტინას. დურგლები გილიოტინას თეთრ ნაჭერს გადააფარებენ და თვითონაც უროლებთან საერთო სიხარულს.

პატრონი გერმანე, თქვენც მოდი, მოდი, ნუ გერიდებათ!.. ვითომ ბავშვები ხართ, პატრონი გერმანე წრეში ჩააყენეთ, აბა, ვიმღეროთ! ეს გერმანე რა ყოფილა, აი, ამ სიმაღლე, აი, ამ სიგანე... (გერმანეს წრის შუაგულში ჩააფენენ) ასე, კარგია! გაუღიმეთ ერთმანეთს! გიყვარდეთ ერთმანეთი! გიყვარდეთ ერთმანეთი!.. გამოჩნდა!.. გემი გამოჩნდა! შეხედეთ!.. დაინახეთ! არა, არ მეჯერა! კარგად შეხედეთ!.. ის გამოჩნდა!.. ის გადავარჩენთ!.. ის! (ცოცხალი ჯაჭვი წდება. ხელიხელაკადებული მსახიობები ერთმანეთის მიყოლებით სტოვებენ სცენას) ის გადავარჩენს... თეთრი გემი... თეთრი გემი...

სცენაზე სიმნელა, მხოლოდ ერთი სხვი ანათებს სანდროს. წველიდში კვლავ გამოჩნდება გილიოტინა.

სანდრო: (მუდართი) სულ ერთი წუთი გეადროვებ, ჯალათო!